

Az alkotás, meg az öröme

MESTER HÍRMONDÓ

A legkisebbek sokat szorgoskodtak a második félévben:

alkottak. Vagy egyedül, vagy csoportosan hoztak létre egy mestermunkát, melyből végeredményben ők maguk profitáltak a legtöbbet. Az ötödikes és hatodikos évfolyamok számára meghirdetett Mestermunka című pályázat a közelmúltban zárult kiállítással és a mesterlevelek átadásával.

– Tudásbővítés, a manuális készségek erősítése és a kreatív gondolkodás előmozdítása – ez a három elgondolás mindenképpen érvényre jut iskolánk legújabb kezdeményezésében. A célok megfogalmazása idején ezek az elvek jártak a fejedben?

Földiné Koczor Tünde: – Az én fejemben legelőször az alkotás öröme volt, mert úgy vettem észre, hogy a gyerekek nem alkotnak, illetve nem tudnak dolgokat alkotásként megélni. Régi tervem, hogy valamiképp változtatok ezen. Valamikor régen, még a TÁMOP-os pályázat idején jártunk a budapesti Deák Diák Általános Iskolában, ahol először találkoztunk a mestermunka kezdeményezéssel és nagyon megtetszett. Közben érzékeljük, hogy egyre kevesebb a Tentamen keretében beadott tudományos dolgozat. Az év elején aztán összeállt a kép: a Mestermunka tulajdonképpen a Tentamen előszobája lehet, a kisebb diákok ráérezhetnek az alkotás és a tudás örömére.

– *A mestermunka témáját minden gyerek maga választotta meg, de a munkacsoportok is készítették egy témajavaslatot.*

F. K. T.: – Igen, a diákok nagyobb része érdeklődési körének megfelelően saját témával állt elő. Örömmel tapasztaltam, hogy nagy volt az érdeklődés mindkét évfolyamon, összesen 33 munka készült el. A két évfolyam osztályfőnökei segítettek sokat, illetve a pályázatot koordináló tanárcsapat, s ezen belül Hidvégi Eszter tanárnő, aki az ötleteivel, a rátermettséggel járult hozzá a pályázat sikeréhez.

– *Az eredeti kiírás szerint egy mentor tanár „vezetgette” volna valamennyi pályázót az alkotás útján, ám ez nem valósult meg minden esetben: volt, hogy a szülő vállalta el a mentor szerepet.*

F. K. T.: – A szülőket nem akartuk kizárni a hagyományteremtő kezdeményezésből, sőt igen jó, hogy bekapcsolódtak, de a mestermunkával kapcsolatos elvárásokat egy tanárnak kell közvetítenie a gyerek felé. A mentorálásban még mindenképp fejlődünk kell nekünk, tanároknak: szeretném, ha erőteljesebb lenne jövőre a tanári segítség.

– *A tervezés során tudatok-e minden lehetőséggel számolni vagy volt váratlan helyzet, amit hirtelen kellett megoldani?*

F. K. T.: – Az egész váratlan helyzet volt (nevetve). A kiállítás megnyitó ötlete a fanfárral például nagyon hirtelen jött, de nem bizonyult melléfogásnak. Azt vettem észre, hogy remekül tudtuk a tanárcsapatban inspirálni egymást. Persze gikszer így is adódott: az egyik kislány leadott egy nevet (Dabilás Diána), amiről azt hittük, hogy ez az alkotás címe volt. Később

kiderült, hogy a mentort hívják így.

– *A kiállítás nagyon praktikusán, szépen volt berendezve. Külön tetszett – és biztos, hogy alkotóknak még jobban – az, hogy valamennyi munkához tartozott egy saját kis vendégkönyv.*

F. K. T.: – Volt némi félelmünk a beírásokkal kapcsolatban, ám ezek alaptalannak bizonyultak. Beolvasva a könyvecskékbe nagyon jó volt látni, ahogy a rövidke megnyilvánulásokkal támogatták egymást, szurkoltak a társuk munkájáért is. Ugyanakkor megállapítottam, hogy a véleménynyilvánítás fejlesztésében még szintén sok a teendőnk nekünk, tanároknak. Többek közt ebben is tetten érhető, hogy a Mestermunka pályázatnak több kíváncsi hozadéka is lehet – esetleg olyanok, amelyekre kezdetben nem is gondoltunk volna.

MESTER HÍRMONDÓ

„Szabad szappanozni”

Mivel napjainkban egyre nagyobb az érdeklődés a natúr kozmetikumok iránt, és mert Cigány Anikó édesanyja is foglalkozik szappankészítéssel, Cigány Anikó, Ferenczi Hajna és Bor Klára saját készítésű szappanokkal neveztek be a Mestermunka pályázatra. Izgalmas momentum, hogy már a kőkorszakban is ismerték azt a kémiai folyamatot, amely a szappan létrehozásához szükséges. A szabadban az állat húsról a zsiradék a hamura csöppent, amit átnedvesített az eső, ezáltal szappanszerű anyag keletkezett. A legrégibb utalás, amely a szappankészítésre vonatkozik, nagyjából 4500 éves és egy sumér ékírásos táblán szerepelt először.

– Milyen anyagokat használtatok a szappanok elkészítéséhez?

Anikó, Hajna, Klára: – Sheavajat, nátrium-hidroxidot, vizet, kókuszszírt, mica port, titán dioxidot, fagyaszott kecsketejet és olívaolajat. A mica por egy ásványi eredetű színezőanyag.

– Mégis hogyan varázsoltatok szappant ezekből az alapanyagokból?

Anikó: Először is kimértük az olajat és a kókuszszírt – ezeket tűzőn megolvasztottuk. Utána hozzáadtunk kecsketejes vizet és a nátronlúgot. Előbb jól összekevertük őket, majd folytonos kevergetés mellett felmelegítettük. A létrejött masszát háromfelé szedtünk, az egyikbe titán dioxidot, a másik kettőbe pedig lila, illetve kék mica port tettünk. Majd formákba öntöttük és alufóliával lefedtük.

– Mennyi időbe telt az elkészítése?

A., H., K.: – Egy óra alatt kész lettünk a formákba önthető folyékony anyaggal, de három hétbe telt, míg megszáradt. Anikó apukája ruhafestő, az ő „műhelyében” állítottuk össze az egészet.

Sokan mondták, hogy jó ötlet volt, mindenkinek tetszett, és ezt a mesterkönyvünkben is jelezték...

Szénási Dóra (9.a)

Blaha Lujza szoknyája

A Mestermunka kiállítás sok remek alkotása között járkálva hamar személyes kedvencem lett Bakk Jázmin (6.a.) munkája, aki egy papírmásé figurát készített.

Bakk Jázmin: – Először Zsófia tanárnő mondta el nekünk osztályfőnökin, hogy egy érdekes pályázat indul ebben a tanévben először az iskolában. Aztán már mások is emlegették a Mestermunkát és egyre jobban tetszett az ötlet, hogy én is létrehozak valamit. Végül egy papírmásé szobrot készítettem, a mentorom, Tiba Csaba tanár úr segítségével. A lányt, akit ábrázol a figura, Lujzának neveztem el. Egy plakátot is készítettem fotókkal, amelyen bemutattam az alkotás folyamatát lépésről lépésre.

– Segített neked valaki otthon?

B.J.: – A családban elméleti segítség több is volt, de leginkább anyukám támogatott és a nagyszüleim. Természetesen nem fogok minden titkot elárulni, de a családban sokat gondolkodtunk a plakát elrendezésén, a szöveg kinyomtatásán és megfogalmazásán is. A technika órákon tetszett meg a papírmásé technika, mert egyszerű volt. Először Mickey Egér papírmásé szobrot készítettem volna, de aztán rájöttem, mégsem vonz annyira a Walt Disney téma, ezért változtattam rajta.

– Hogy lett Lujza a leányzó neve?

B.J.: – Sokat gondolkodtam rajta, de végül a nagymám találta ki ezt a nevet, mert szerinte a baba szoknyája úgy néz ki, mint Blaha Lujzáé. Nem tudom, hogy jutott ez eszébe. (nevet)

– Milyen visszajelzéseket kaptál a művedről?

B.J.: – Elég egyhangú mondatokat, azt, hogy „jó lett és szép”, meg hasonlóak. Nem biztos, hogy mindenki őszintén fejezte ki a véleményét, de azért a családban és az ismerőseim körében mindenkinek tetszett. Én elégedett vagyok a munkámmal.

Szente Adél (9.a)

Stratégiai győzelem a keleti fronton: a szovjeteknek is tetszene a kurszki csata makettje

MESTER HÍRMONDÓ

Mikor egy szerda reggel felcsendült Hidvégi Eszter tanárnő hangja az iskolarádióból, mindenki meglepetten kapta fel a fejét a "Figyelem, figyelem! Köz hírré tétetik!" kezdésre. (Valljuk be, nem ehhez vagyunk hozzászokva. :)) A hirdetésben a mestermunkákról hallhattunk, de a nagy gimnáziumból talán kevesen vannak, akik tudják, mit is jelent ez. Interjúmban Halma Márton és Mazaray Márk ötödik osztályos tanulóktól tudhatjuk meg, mitől is lett hirtelen olyan sok mester az 5. és 6. osztályokban. :) Az alkotók egy nevezetes csata környezetét teremtették újra.

Halma Márton, Mazaray Márk: – A világ legnagyobb "tancsatájáról", a kurszki csatáról készítettünk makettet. Kurszk Nyugat-Oroszországban található, ahol 1943 nyarán, a második világháborúban egy ütközetsorozat zajlott a német és a szovjet haderő között. Mivel nagyon szeretjük a World Of Tanks nevű számítógépes játékot, a tankok miatt nagyon felkeltette az érdeklődésünket ez az ütközet.

– Milyen anyagokat használtak a makett elkészítéséhez?

H. M., M. M.: – Fa, hungarocell, moha, ragasztó, ruhadarab és homok mind kellett a munkához. A dombok például pólóból készültek, arra öntöttünk homokot és a ragasztót, amitől olyan kemény állaga lett, mint a kőnek.

– Hogyan segített a felkészülésben és az ötlet megvalósításában felkészítő tanárotok, Dr. Török Márta?

H. M., M. M.: – Sok ötletet és tanácsot adott nekünk, a csata lezajlásának menetében, az események sorrendjében sokat segített, hogy könnyebb legyen makettezni a csatát.

– Miért döntöttetek a közös munka mellett, és milyen volt együtt dolgozni?

H. M., M. M.: – Bár még csak egy éve ismerjük egymást, legjobb barátok vagyunk, ezért szerettünk volna együtt dolgozni a mestermunkánkon. Nagyon sokat dolgoztunk a maketten, aprólékos és néha nehéz munka volt, de élveztük. Mások is vállalkoztak hasonlóra, de volt, aki inkább tablót vagy társasjátékot készített. Kaptunk egy "mesterlevél" nevű oklevelet a munkánkért.

– Szeretnétek a közös munkát jövőre folytatni?

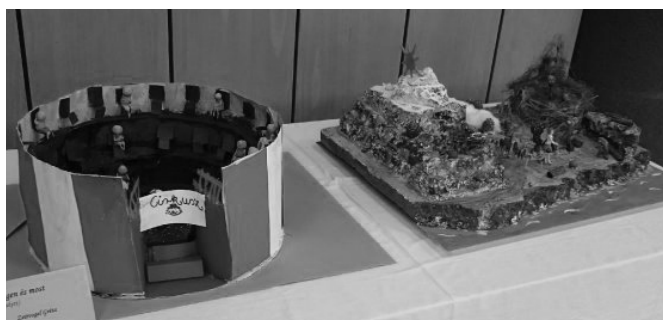
H. M., M. M.: – Igen, már vannak terveink is, ismét egy csatát szeretnénk majd megjeleníteni, de ezúttal két további osztálytársunkkal együtt. Az, hogy mely csatát makettezzük, még nem dőlt el. :)

Dobó Sára Borbála (9.a)

A teljesség igénye nélkül....

Az ötödik osztályos Gál Dávid előbb térképet rajzolt, majd megírta hősének, Glass Lászlónak vérfarkasokkal tarkított történetét. A nyomatek kedvéért Glass László sisakját is megjelenítette.

Jenei Kristóf és Jankai Áron (6. a) nyárfával, sólisztgyurmával és forrasztópákával dolgozott, amikor körbejárta a mumifikálás történetét. Georgi Dórit és Zeitvogel Grétát (6.a) a cirkusz világa izgatta, míg Tóth Margaréta (5.a) egy ritka kóborló madár, a hóbagoly nyomába eredt. Kotró Nóri (5.b) a mangák világát jelenítette meg képregényben és egy öltözet ruhával, míg Fehér Abigél (5.a) egy legenda makettjét álmódta meg. Bozsóki Dorinát (6.a) a kíváncsiság vezette: meg akarta tudni, hogy a díszítésen kívül mire alkalmas még a lufi. Alpár tanár úr segítségével rakéta kísérletet végzett, de ruhafogasok segítségével kimutatta azt is, hogy van súlya a levegőnek. A legilledelmesebbnek az 5.b csapata bizonyult: Baross Kata, Bálint Anita, Hegedűs Réka és Ruprecht Réka egy kisfilmmel illusztrálták iskolai illem-szabályainkat.

Nyertes – sok tekintetben

Ugyan Júdás jelmez van rajta, a koronát ő is megérdemelné. A mindig vidám, bőbeszédű Pierson-Bartel Róbert (8. a) több iskolai sikernek is részese volt a közelmúltban, amivel többek közt sokoldalúságát bizonyította.

„Bandi találta egy hirdetésben” – mondja lazán, amikor a BankVelem PénzOkos Kupa elnevezésű országos pénzügyi versenyről kérdezem. „Csak poénból regisztráltuk magunkat Székely Bandival és Szabó Ricsivel.” A verseny első és második fordulója online bonyolódott, a döntőt azonban a Budapesti Corvinus Egyetemen tartották. Bandi és csapata könnyedén nyert, mert tisztában voltak olyan fogalmakkal, mint az adóhátralék, a kamatláb vagy a THM. „Jobban értek a pénzügyekhez, mint anya vagy apa” – vallja be Robi mosolyogva, aki a döntő előtt azért elszaladt főkönyvelő nagymamája felkészülés gyanánt. S hogy a napjait addig sem töltötte hiába, bizonyítják többek közt más versenyeken elért eredményei. A Bolyai csapatversenyek matematikai és természettudományos ágán is sikerrel szerepelt (körzeti forduló második helyezése), de német tudását is ügyesen kamatoztatta a szentendrei Szent András nyelvi versenyen, illetve a Mérei Ferenc országos német nyelvi megmérettetésen. „Egy ember aludt a képen, erről kellett beszélnem” – mondja sóhajtván. „Ha megpróbáltam egy kicsit eltérni a témától, gyorsan visszatereltek. Nem volt könnyű dolog!”

WKR

Környezet bajnokok

Ha bajnokok nem is lettek, 124 ponttal ötödik helyet vívtak ki maguknak. A Nagy Zselyke Ács Róza Kata, Fekete Arina és Solawa Hajnalka alkotta ötödikes csapat a Szentendrei Református Gimnáziumból a legjobbnak bizonyult a Bolyai Természettudományi Csapatverseny idei körzeti fordulójában. A versenyzőket március elején busz vitte a megmérettetés helyszínére.

Eleinte semmi kedvem nem volt az egészhez, de aztán rájöttem, hogy semmit nem veszíthetek rajta. A verseny reggelén nagy izgalommal keltem fel, alig bírtam kivárni a délutánt, az indulást. Kiss Székely tanár úr és Teréz tanárnő kísért minket a budapesti Veres Péter Gimnáziumba. Nagyon szép iskola! A közepén egy nagy színpad áll. Mi a 9-es terembe készültünk, ahová diákok kísérték minket. Nyolc csapat versenyzett a teremben, ahol a csendre diákok felügyeltek. Nagy izgalommal kezdtünk neki a feladatlapnak, de hamar arra a belátásra jutottunk, hogy jobban járunk, ha felosztjuk egymás közt a munkát: két ember csinálta az első oszlopot, két ember a másodikat. Összesen egy órát dolgozhattunk. Többnyire könnyedén boldogultunk, csak az utolsó feladat okozott

gondot. Ebben a kutya igényeiről kellett írni és arról, milyen változásokat hoz egy kutya a család életében. Nem maradt túl sok időnk a kifejtésre, így a végén összedobtunk valamit.

Az emeletes buszunkra visszafelé várni kellett, de nem volt baj, mert így kipróbáltuk az iskola előtti játszótér. Mindenki az emelet első ülésébe akart ülni, mert onnan a legszébb a kilátás. Két nagyobb fiú szerezte meg a helyet, de végül engem is odaengedtek egy kis időre. Útközben egy kicsit rosszul lettem, úgyhogy alig vártam, hogy megérkezzünk!

Összességében jól telt a verseny, az eredményünknek meg azóta is nagyon örülök.

Nagy Zselyke (5.a)

A lazac finom, Amszterdami pedig nem lehet megenni

Rembrandt, a végtelen óceán látványa és a bocisimogatás maradandó élményekkel ajándékozta meg azt a kis létszámú, magyar csapatot, mely márciusban Hertei Krisztina és Tóth Enikő Ágnes tanárnők vezetésével indult el a Holland Királyságba.

A gépünk 6:15-kor indult a Liszt Ferenc nemzetközi repülőtérre. Az út egy óra és 45 perc volt Eindhoven-ig, ahonnan még kb. két órát utaztunk busszal Middelharnisba. Délelőtt 11 órára megérkeztünk az iskolába, ahol körbevezettek minket az épületben majd egy feladatlap segítségével a faluban is. Nagyon szép volt! A kedd már hosszabbra sikeredett. Azt a feladatot kaptuk, hogy csapatokban látogassunk meg egy-egy élelmiszer üzletet, és kérdezzük meg az ottani embereket arról, hogy mennyire gondolják egészségesnek az árut. Azután

összegyűrtük a válaszokat és készítettünk egy bemutatót valamennyi bolthoz. A szerda volt talán a legemlékezetesebb nap az összes közül: erre a napra tervezték be nekünk az amszterdami kirándulást. Első utunk a Rembrandt múzeumba vezetett, majd hajózni indultunk a csatornákon, végül kaptunk egy kis szabadidőt.

Csütörtökön a suliba mindenki két napra való holmit hozott, ugyanis egy Oostkapelle nevű faluba készültünk. De előtte még kenúztunk a tengeren, amit mindenki nagyon élvezett a sós víz miatt, bár elég hideg volt. Ezek után indultunk a faluba, ahova egy óra utazás után meg is érkeztünk. A program szerint egy három órás túra állt még előttünk vacsora után, de a tanár, aki elvitt volna minket sétálni elég sokat késett, úgyhogy az utat 23 órakor kezdtük meg. Szerencsére a három óra egyre rövidült, és olyan helyre mentünk, amit képtelenség lenne összetéveszteni bármivel is: a tengerpartra! A vaksötétben semmit nem láttunk, csak a hullámok csapkodását hallottuk.

Pénteken korán kellett kelni, mert aznap volt a biciklis nap. Elkerekedtünk a Middelburg-i sajtfarmra, ahol megismerkedhettünk a sajtkészítés technikájával. Bemutatták nekünk, hogy a tejből hogyan készül a sajt. A legvégén még bocikat is simogathattunk. A következő úti cél a Zeeland múzeum volt, ami ennek a szigetnek a történelmét mutatta be. Ezek után kaptunk szabadidőt a városban, majd ellátogattunk arra a helyre, ami már az előző alkalommal is megtetszett: a tengerpartra! A végtelen óceán látványa felejthetetlen volt, szerintem mindenki számára. Összegezve: azon a napon 23 km-t (!) bicikliztünk, ha nem többet.

A szombati nap elég rövidre sikeredett, bár eredményes volt. Ez volt a családi nap. Az ország második legnagyobb városába, Rotterdamba látogattunk el. Itt vettük a legtöbb ajándékot az otthoniaknak. Vasárnap termé-

szetesen templomba mentünk. Reggel külön a családdal, délután pedig mindannyian együtt. Az istentiszteletet hollandul tartották, de valamennyit mi is értettünk belőle.

Jézus Krisztus nevét biztosan.

Az utolsó két napon már csak dolgoztunk. Hétfőn összeírtunk pár kérdést gyerekeknek, főként az egészség témával kapcsolatban, majd kedden a válaszaik alapján előadást tartottunk nekik, arról, amit nem tudnak az egészséges életmódról. Szerveztünk nekik kinti feladatokat, és megismertettük őket a lazaccal. Elmondtuk róla, hogy miért egészséges és, hogy ráadásul finom is. És tényleg az volt.

Bárhol jártunk is, a holland táj végig olyan volt számomra, mintha az Alföldön lettünk volna. Hegyeket nem láttunk sehol, de még dombok se nagyon voltak, ezért nagyon-nagyon messzire el lehetett látni. Csodálatos volt! Az idő viszont hideg volt végig, de legalább egyszer sem esett. Mint kiderült, náluk szinte mindig ilyen az időjárás.

Ma már persze ez is emlék: hamar eljött a visszautazás napja, amelynek végén nagy öröm volt látni az itthoniakat.

Vörös Nóra (9.b)

A „víz ügy” és a dress code

Egy márciusi reggelen, mialatt a diákság nagyobbik része a téli egyenruhát mérícskélte, ötödmagammal vonatra szálltunk Nagyvárad felé a DPR képviselőben. Útitársaink voltak a készülő órávázlatok, szendvicsek, és egy osztrák lány, aki zoknistul-laptopostul relaxálgatott mellettünk.

A nagyváradi testvériskolánkban érkezve megcsodáltuk a természettudományos laborokat, valamint azt a műtermet, mely különböző képzőművészeti alkotásoknak adott helyet. A diákokat ismerkedős játékokra invitálták később, a tanárokat pedig egyedi kokárdakészítésre. Később bemutatkoztak az oktatási intézmények (a vendéglátókon kívül a szatmárnémeti, a zilahi és a szentendrei), és versek hangzottak el a nemzeti ünnephez kapcsolódóan.

Másnap Nagyvárad teljes valósága tárult elénk. Idegenvezetőink a lelkes történelemtanár és a helyi rabbi voltak. Később Félixfürdőbe indultunk, amiről először azt képzeltünk, hogy egy aqua park. Aztán megtudtuk, hogy inkább termálvízre kell számítanunk. Megérkezvén nem láttunk se fürdőt se parkot. Csak egy hotelt. De az legalább négycsillagos volt. Kiderült, a hotel medencéit készültünk igénybe venni, ami nekünk teljesen megfelelt. Más kérdés, hogy mit szólhattak az öltönyös billiárdozók a bikiniben és cuppogó cipőben rohángáló lányokhoz, akik a színes márványpadló és aranyozott lépcsőkorlát világába egészen belefeledkeztek. Mivel a Republic éppen Nagyváradon koncertezett aznap, adott volt az esti program, amit hazafelé dolgoztunk fel...

Mit tanultunk három nap alatt Nagyváradon?

- A langyos vizet meg kell becsülni. Mert hát kézmeleg vízben is tudni kell zuhanyozni.

- Az emeletes ágy tetejére a legrövidebb út az éjteljeszéken át vezet. S ha már fenn vagy, szíjazz oda magad.

- A kollégiumi szobák másnapra virradóan sokkal barátságosabbak.

- A fürdőkben van dress code: a papucs. Ne találj ki alternatívát, helyettesítőt! Egyszerűen ne.

- Végezetül: mindegy, hogy határon innen vagy túlról származunk: mi, magyarok, bárhogyan is dobál minket össze a sors, könnyedén összekovácsolódunk rövid időn belül is.

Krulik Virág (10.a)

Elsötétített szobák a Darwin Motelben

A kikapcsolódás akkor igazán jó, ha tartalmas. S ha eddig ebben gondolkodni nem volt időtök, mostantól – ha óvatosan is –, de megtehetitek.

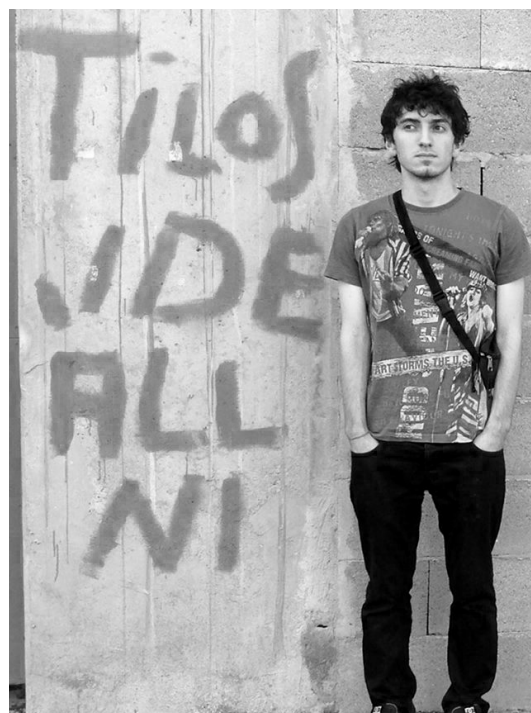
...zene....

Közel, ingyen, sok ember és jó zene. Más nem is nagyon kell a nyári szünet előtt álló, szórakozással vegyített kikapcsolódás után vágyakozó diákoknak. A június 5-7-ig (péntek-vasárnap) tartó budapesti Belvárosi Fesztivál, röviden BelFeszt, pontosan ezt nyújtja. Bárki találhat az ízlésének megfelelő zenei programot, melyek közül egész nap válogathat. A hazai előadók legjava, mint az Ivan & The Parazol, az Irie Maffia vagy a Magashegyi Underground adnak koncertet az V. kerület terein. Kihagyni nem érdemes, végigtombolni és élvezni viszont annál inkább – erőt ad még az utolsó héthez!

...irodalom...

„Viszont írni fogok magunkra egy általános képletet, csak előbb kitalálom, hogy a neved melyik érzés mértékegysége legyen.” – hangzik Dékány Dávid Hale-Bopp című versének utolsó soraiban. A 26 éves szegedi költő első kötete, a Darwin Motel alig több mint egy hónapja jelent meg hatalmas sikert aratva. Csupán öt éve ír verseket, viszont nagyon nagy tehetséggel megáldva, ennek eredménye ez a három részre osztott mű. A Motel 99 rímmentes oldala mást rejt, mint a polcon sorakozó többi verseskötet lapjai. Félelmetesen igaz. Egy nem látott szögből írja le a dolgokat, mégis mindenki felfedezheti magát benne; olyan, mintha egy nyilvános emlék lenne, amiről tilos beszélni. Képtelen hasonlatokkal és metaforákkal tüzdelve többet kap az olvasó, mint amit vár: megijeszt és kizökkent a mindennapokból; tüzet gyújt egy lombhullató kertben.

Szabó Eszter (11.a)

Számadás előtt

Mögöttem feltorlódtak az évek
örömök, terhek,
sikerek, remények.

Perlekedéseim Istennel,
vívódás magammal,
a lélek harca legbelül.
Javamra vált vajon?
Nem tudom!

A fáradt szív valamit dobol,
Csendben figyelve hallgatom.
Jég veri az ablakom.

Fogy az idő, nő az árnyék,
a hegyekről fújnak bús szelek
szív-verések meglassulnak,
csitul az ifjú fergeteg.

Halkan neszez a béna pillanat,
szél suhintja a vacogó határt.

Zúgatja az idő csattogó szárnyait,
A Föld-mint a hamleti sírásó – kiveti
csontjait.

Elfut, elillan a gyorslábú idő,
elmegy barátunk, társunk, kedvesünk.
A falakról halkan csöppen a csend,
Magunk maradunk, sírunk, emléke-
zünk.

Megköszönve a sok jó szót,
jobbító könyveket, szép zenét,
verset és mesét,
most túl a barikádokon
valami mégis hiányzik.

Mert jaj mennyi van mit meg nem
tettem!

Éltem, dolgoztam, harcoltam
szerettem.
Mégis.

Gyötör a gondolat:
Mit viszek magammal
Sok-sok év után??

Mi maradt a letúnt
évek után mára?
Emlékek: igazak, szépek
simogató és kemény beszédek
hiányérzet, hiányérzet.

Sokat tettem?
vagy keveset?
Nem tudom.

Kérdezem a tegnapot,
nem felel.
Vallatom a holnapot
hátat fordít nekem.
Ezért gondold meg Ember,
hogy a jelennel bölcsen élj,
mert földi utunk rövid
Nagyon!

Jaj, hányszor szóltam,
bár hallgatnom kellett volna,
lustán hevertem,
bár tenni kellett volna.

Harcoltam elsőik között
és védtem a végeket,
kudarcos napok váltottak
gyümölcsös éveket.

Kérdezik az itt hagyott évek:
Dolgoztál-e mint a hangya?
Vagy csak azt tetted mit megtesz
minden haszontalan szolgál?

Feleletem erre nincsen,
Mégbenít a gondolat:
Tényleg, hogy tettem a dolgomat?

Bennem
most ájult csend
remény
várakozás,
bizonytalan napok.

Emberi létem már
egyre lejjebb.
Kudarcaim halmaza
mint törött
üvegcserepek
előttem hevernek.

Mégis.
bennem feszül még
a tenni vágyás kényszere
hogy túl völgyön és hegyen
menjek előre, szüntelen.

Békésen pihenni?
Megnyugodni?
Nem!

A béna tespedés
oly idegen tőlem,
mint szikrázó Naptól
az éj-sötét.

Kitárt ablakomon még
beömlő fények,
künny ragyogás
lelkemben belül
csend, csend
várakozás.

A gágogó vadludak már
nyugatra húznak,
törötten búcsúzik pár
szomorú virág,
dér úzi már,
a tündöklő napot,
lassan homályba vész
a délibáb.

Mégis földi értelmén túl is
lelkem fölfelé szárnyal
és ragad magával
a messzi horizont fölé.

De most még a távozni készülő
maradásának
bizonytalansága
bénítja a lelkem.

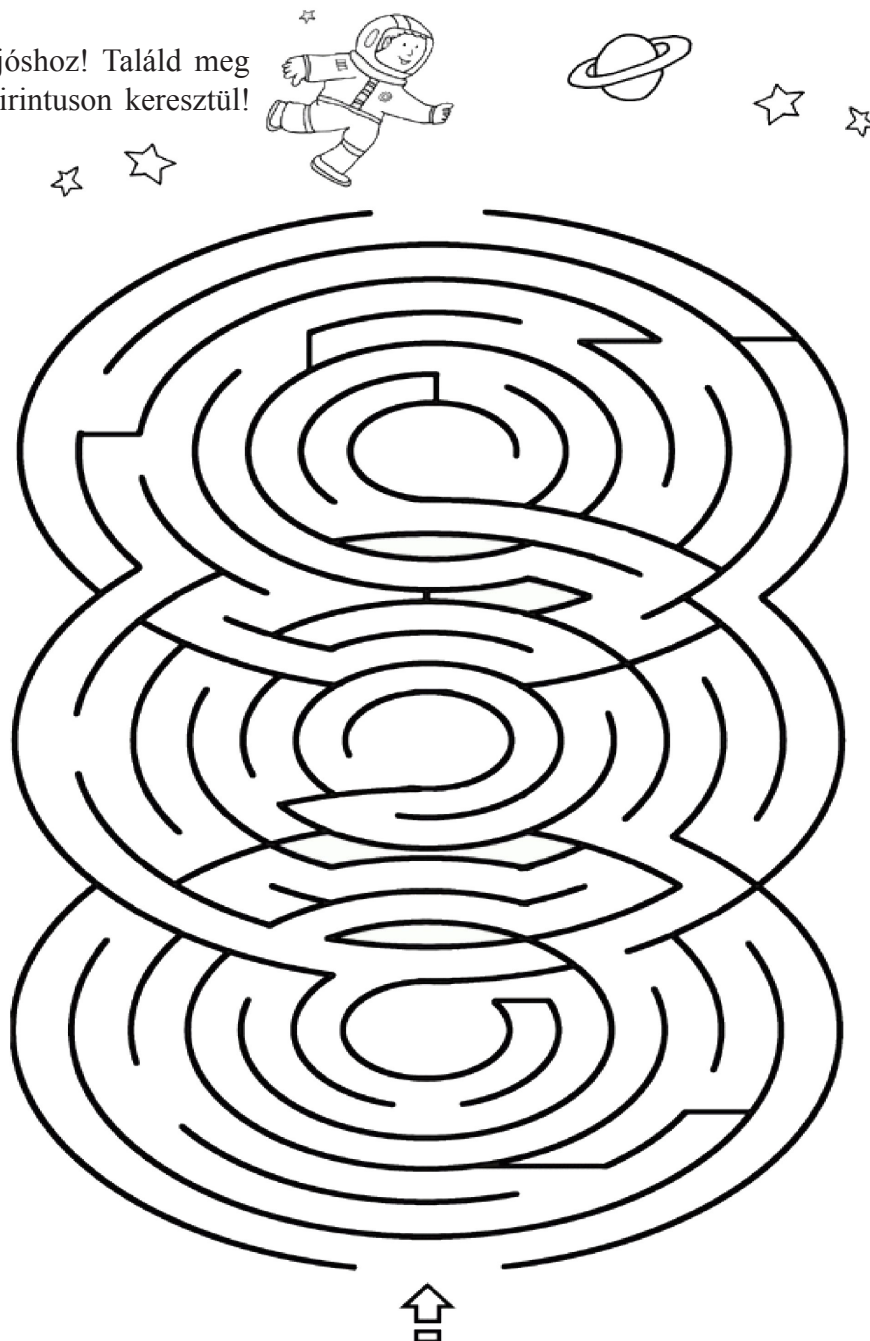
Mi lesz a jövőm?
Hogy állok majd meg
a nagy Bíró előtt?
Nem tudom!

Ha menni kell
magammal mit viszek?
Akarásaimat csupán.
De, ha hívsz Uram én megyek.

Bár tudom, hogy nincs
nekem semmi érdemem,
de akarásimat jóvá írja nekem
majd jó Uram.

Kun Péter tanár úr

Csatlakozz az űrhajóshoz! Találd meg az utat hozzá a labirintuson keresztül!
(Forrás: Jatektan.hu)

Impresszum:

Főszerkesztő: Wiedemann Krisztina Rita, **Diákfőszerkesztő:** Dobó Sára Borbála 9. a, Szénási Dóra 9. a,

Olvasó-főszerkesztő: Kun Csabáné Kovalik Judit, **Felelős kiadó:** Földi János igazgató

Fotó: Ferenczi Alpár, **Aktuális számunk szerzői:** Szabó Eszter 11. a, Dobó Sára Borbála 9. a, Nagy Zselyke 5. a, Krulik Virág 10. a, Szénási Dóra 9. a, Sente Adél 9.a, Vörös Nóra 9. b, **Tördelés-technika:** Bazsó Márton 10. b